

Fiskasølan og Nordafar

Nú valini eru farin aftur um bak, er tíð til at triva í okkurt av tí, sum var frammi um ta tíðina.

22. november sigur stjórin í Nordafar í Sosialinum, at hann hevði fingið 700.000 kr. meira fyri 223 tons av saltfiski enn tað, sum Fiskasølan kundi selja hann fyri. Nordafar er limur í Fiskasøluni. Hann gevur annars eina gjølliga frágreiðing um gongdina í málinum.

Sum vera man svarar Fiskasølan aftur og sigur frá gongdini í málinum sæð út frá teirra sjónarmiði. Hetta eigur eisini at vera so, tí aloftast hevur eitt mál tvær síður, og tí er got at báðir partar fáa høvi at føra síni sjónarmið fram, so skuldsætingarnar ikki standa ósvaraðar. Ein so maktfull fyrirteka sum Føroya Fiskasøla kann roknað við at fáa kritikki av og á. Hetta eigur hon at

tola, og hon eigur at greiða almenninginum frá, um víðurskiptini soleiðis, at tað ikki aftaná er ein farri av duldarmáli.

Fiskasølan útflytir meir enn 80% av okkara fiskavörum, og tí hevur hon um ikki annað so moralska skyldu at greiða almenninginum frá um víðurskiptini. Kemur blaðjak burtúr, so eigur Fiskasølan at halda seg til "facts" og einki uttanumtos.

Hetta kann ikki sigast um svarið frá Fiskasøluni, sum var í Dimmalætting 24/11. Tann, "um nøkur ár" setti roknskaparstjóri í FF, Jørmund Vágadal varð settur at svara aftur og nýtir hann heiltina av greinini til uttanumtos.

Ja, ikki bara uttanumtos, tí í svarinum koma hógvarnir hjá Jørmund Vágadal frá skrivningini í Dimmalætting í 70-unum, uppundir hvørt lógings-

og fólkatingsval undan kavi aftur. Tá Jørmund Vágadal faldi seg kallaðan til at skipa javnaðar- og tjóðveldisfólk fyri at vera ateistar, ja so ógudiligar at sjálvt Belsebub rodnði. Hendan ljóta illgiting frá einum tað umvendum manni var so grov, at hon fekk gudrokin fólk úr javnaðarflokkinum alment at svara til, fólk sum annars ikki góvu seg av við blaðskrivning.

Tað sama tekur seg upp aftur nú, men bara frá einum øðrum vinkli.

Politikkur er aftur hesaferð uppi í tá hann illgitingir "Kristian roynir jú at sleppa inn í býráðið í Klaksvík fyri javnaðarflokkinn."

Og tá eingin onnur forkláring um hvi Fiskasølan ikki kundi selja hesi 223 tonsini av saltfiski fyri sama pris sum Kristian hevði selt fyri enn tann, at

Fiskasølan var í einari "vacuumperiodu" (hvat so tað er) so gripur Jørmund til tað skitna vápnid at skira Kristian fyri ódugnligan. Kristian hevur ongan kunnleika, hann er byttur til hann kennir einki til søluvíðurskipti: "Maðurin hevur ongan kunnleika yvirhøvur."

Síðan verður hildið fram við, at Fiskasølan "hevur fingið endurgjaldskrav frá keyparanum" og so seinri. "at verður endurgjaldskrav reist". Hvør sigur satt?

Og so eitt "trikk" afturat: "verður endurgjaldskrav reist, standa nevndarlímurnir uttan iva yvir fyri einum persónligum kravi, sum kann kosta okkum hús og heim". Nær eru nevndarlímur í einum partafelag kravdir fyri skuld hjá partafelagnum?

Og so reyðið um at

"hann (Jørmund) roynir saman við nevndini at byggja nakað upp av aktiviteum á Nordafar í 1982 og 1983". Bevist verður krógvað at Kristian fyrst varð settur stjóri frá sumrinum í 1984 og so státt hevði litlan tjans fyri at broyta gongdina hesa stuttu tíðina.

Veruleikin er tann, at tey ári Jørmund sat í Nordafar eru størstu undirskotsár hjá felagnum.

At enda hóttir Jørmund óbeinleiðis við at siga Kristian upp sum stjóra.

Svarið í Dimmalætting 24/11 uppá greinina í Sosialinum sum skuldi verða ein afturvisan av skuldsætingunum móti Fiskasøluni endaði sostatt við "illgitingum" við "trikksum", ja við bert hálvum og kvartum sannleikum.

Sambært pressufrágreiðing frá FF er hesin maður settur til millum annað at taka sær av sambandinum við Ráfiska-grunnin. T.v.s. at geva allar upplýsingar sum eru neyðugar fyri at grunnurin kann seta rættar avreiðingar og avrokningarprisir.

Nevndu illgitingar styrkja ikki um trúverdigheitina.

P.S. Nú fer onkur kanska at siga til hesa viðmerking, at Jørmund Vágadal

viðmerkingar

uttalaði seg ikki sum starvsmaður í Fiskasøluni men sum nevndarlímur í Nordafar. Til tað er at siga, at øll samrøðan við Jørmund Vágadal ber at tað borðið, at hann skal verja Føroya Fiskasølu, har hann arbeidir. Hann visir til, hvussu Fiskasølan selur og arbeidir. Og um so var, at Jørmund Vágadal her ikki varð biðin um at siga hugsan Fiskasøllunnar, tá átti stjóri tess at komið við eini rættleiðing, ið segði, at hetta var ikki ein verjurøða hjá Fiskasølumanni. So leingi tann rættleiðingin ikki er komin, kunnu vit bert halda, at Jørmund Vágadal her varð settur at verja Fiskasøluna og hennara arbeiði, nú hann tekur við inum av ábyrgdarstørvunum á Fiskasøluni um stutta tíð.

Bókhaldsvirki

·EDV-skípan
tlf. 61376

Jólaborðhaldið og ferðin eftir oyggj

Eg eri óivað troysttur — ógvuliga troysttur — kanska átti eg at fingið mær ein litlan lúr.

Men eg lovaði henni at vera skjótur heim. Ræst kjøt og súpan, segði hon í telefonini. Leiðin er bara so long og eg eri so troysttur.

Vegurin hevur slíkan hug at fara upp eftir, upp upp heilt upp millum skýggini, men hvat ger tað, tey siggja so stuttlig út, líkjast Trinu fastur, ella kanska eini krokodillu.

A hard nights day — men stuttligt var tað, bæði í gjárveldið og í nátt. Eitt tilíkt rimmar-jólaborð er eitt frálíkt tiltak, ikki eitt gott útlendingar ikki læra okkum. Og bliðir vóru teir, útlendsku arbeiðsgevarar mínir.

Gud viti nær eg kom til koys, men tað var í hvussu er seint ella tíðliga — tí morgun var.

Sovi altíð illa eftir tilíkt vas, og tað tykist sum at allir havnamenn eru morgunmenn ein slíkan morgun, og gera mikið óljóð. Tá mæið tórvur hvíld og frið. Tá eg umsiðir var durvaður, ruku tey bæði í grannakamarinum saman at klandrast, so

eg gavst at royna eftir meira hvíld, og tórnaði út aftur.

Eg eri bara so troysttur — átti kanska at koyrt eitt sindur til viks, og fingið mær ein litlan blund, men eg lovaði henni at vera skjótur — ræst krokodill... eg meini ræst kjøt og súpan.

Hesin vegurin er tær beru sneiðingar, høgur, vinstru, høgur, nei vinstru, hevði hetta hildið uppat og vegurin blivið beinur. So, tak nú í teg sjálfvan, tú og vegurin eiga at fylgjast, eiga at vera vinir og millum vinir kennir ein seg altíð væl. Eg má ikki sovna, og hvat geri eg so, jú eg biti meg í tunguna til tess tað pinir í, hevði eg havt krokodillutenn tá skuldi verið bit.

Nú er hon burtur, krokodillan, men í staðin siggi eg elefantar við hevjaðum snápli. Eg sá nakað tað sama í nátt, men tá vóru tað armar við hevjaðum elefantum, hm — so siga teir at hann er útruddaður í Føroyum.

Nú siggi eg eisini kópar við veingjum, flúgvandi kópar, ja, hvi ikki — lundin undir oynni liggur/-

kópurin flýgur í ring/Út at rógva for Jóanes. Ja eg kvað vist okkurt fyri teimum í nátt. Ger okkurt, manna teg upp, royn at telja øvugt, 100, 99, 83, alt meðan tú bitur teg í tunguna, nei tað ber ikki til at telja øvugt, og samstundis bita seg í tunguna.

Hvat var hatta fyri eitt ørt? Hvi ýlir hann so við horninum, bara tí hann verður yvirhálaður, er vegurin kanska ikki ríkiliga breiður til okkum báðar.

Aha, sum vegurin nú gjørdist beinur, hetta má vera Kollfarðadalur, so ver nú á vakt, tí kollfirðingar, tað sløðist altíð úti á vegnum. He, vit taka okkum saman, her er vegurin, her er bilurin og her eri eg. Ferðamátarin visir javnt 100/110. Tað er væl hóskandi ferð gjøgnum Kollafjørð, minnist til, mínir harrar, hvør hond ið heldur um stýrisvølin.

Annars átti eg at kent meg betur fyri, eg drakk jú ikki so serliga nógv, og nú er tað eisini so langt síðan. Men hvat, tað hendir aldri nakað tá EG koyri — tað eru hini, sjálvandi, har er júst munurin, EG, og so øll hini. Eg havi nú í so mong ár

koyrt óreysaður, ja júst tað ÓREVSADUR, eitt frálíkt orð.

Nú mundi eg koyrt útav, sissa teg, ver kaldur, fest tær í eina sigarett, tað skal hvørki Karin ella nakar annar nokta mær at roykja, bilurin, hann er mín skansi og mín meg.

Hvi blunkar tú eftir mær við ljósunum, hah, koyri eg kanska ikki bæði væl og virðiliga. Tað hendir einki tá eg koyri — tað eru hini — minnist til.

Nú eru elefantarnir aftur, teir heilsa mær við hevjaðum snapsum, tvætl, eg meini snáplum. Standið bert tryggir, eg skal nokk stýra mitt í millum tykkum. Hetta eru als ikki elefantar meira, hetta eru seyðir: Fittir hvitir seyðir geva mær altíð eina slíka kenslu av jólahugna. — Nú eri eg vist ógvuliga troysttur — flytið tykkum seyðir so eg ikki koyri tykkum yvir, men hvat, teir eru jú bleytir, tað ber til at koyra beint í gjøgnum teir — teir eru so væl-signað mjúkir og bleytir, at eg fái hug at tóna inn — SOVA, sova, bara sova sssssssssssssssssss.